

skellige af Kommunens Goder paa en saadan Maade, at det er rimeligt, at de yde Vederlag derfor — eller de kunne gøre Brug af dem, det beror noget paa Arten af Aktieselskabets Virksomhed. Men en Statsskat af Aktieselskaber er i og for sig ganske irrationel og kun en Dobbeltbeskatning. Naar et Aktieselskab opgør sit Regnskab, fordeler det med det samme sit Udbytte til andre Statsborgere, som straks maa betale Skat til Staten af det Udbytte, de faa deraf; et Aktieselskab er en juridisk Person, som efter min Mening ikke kan beskattes i Lighed med de øvrige Statsborgere. Man kan bedst se, hvor urimeligt det i og for sig er at beskatte et Aktieselskab til Staten, hvis man vil gøre det lille Tankeeksperiment, at det er een Person, som ejer samtlige Aktier i Selskabet. Saa vil han først, naar hans Regnskab offentliggøres, som Aktieselskab have at betale Afgift til Staten deraf, og dernæst vil han bagefter have igen at betale Afgift af den samme Indtægt, fordi det er under Form af et Aktieselskab, at han driver sin Forretning. Jeg anser det for en absolut urigtig Dobbeltbeskatning, og jeg drister mig til at tro, at denne Anskuelse ikke er ganske fjern fra den højtærede Finansministers. Jeg skal derfor tillade mig paa dette Mindretals Vegne at anbefale de af os stillede Ændringsforslag til Vedtagelse, hvorved Skatten paa Aktieselskaber til Staten bortfalder. Finansielt set tror jeg ikke, at det har saa overmaade meget at sige. Som de Herrer ville erindre, bestemmer Loven, at de første 4 pCt. af Udbyttet blive skattefrie, det er altsaa kun det Beløb, hvormed Udbyttet overstiger de 4 pCt., der kommer til at bære Skatten, men i Realiteten er det alligevel forkert her at indføre en saadan Beskatning paa Selskaber, som væsentlig drive Handel og Industri, oven i Købet paa en Tid, hvor De jo alle sammen vide, at det ikke er saa svært blomstrende for disse Virksomheder. Jeg skal med disse Ord anbefale disse Ændringsforslag.

Saa skal jeg gøre opmærksom paa, at jeg for mit Vedkommende alene subsidiært har stillet et Ændringsforslag under Nr. 9 a, gaaende ud paa, at det Stykke i Lovforslagets § 6, som omhandler Regnskabsopgørelsen for udenlandske Forsikringsselskaber bortfalder. Sagen er nemlig den, at naar man gør Regnskabet op efter den Regel, som her er givet, kommer man til ganske mærkværdige og ualmindelige Resultater for disse Selskaber. Der staar nu i Lovforslagets § 6: „Udenlandske For-

sikringsselskabers skattepligtige Indkomst er den her i Landet oppebaarne Brutto-Præmieindtægt med Fradrag af Driftsomkostninger samt af de til forsikrede her i Landet udbetalte Beløb, alt uden Hensyn til Reassurance.“ I de tidligere her i Tinget forelagte Lovforslag stod der derimod saaledes: „For udenlandske Forsikringsselskaber beregnes Nettoindtægten saaledes: Fra Regnskabsaarets Bruttopræmieindtægt her i Landet drages, hvad der for de Forsikringer, denne Præmieindtægt angaar, er betalt for Reassurance.“ o. s. v. Her ville De altsaa se, at i det første Udkast var Reassurance taget med; i det nu foreliggende er den absolut strøget. Der blev indvendt mod den tidligere Affattelse, at man ved at reassurere hele Beløbet kunde aldeles unddrage sig for Skat, idet der saa slet ikke blev noget Nettooverskud for den Del af Forretningen, som angaar Landet her, og som er den, der skal beskattes. Jeg skal lade det staa hen, men mod den sidstnævnte Affattelse er der den meget væsentlige Indvending at gøre, at naar Reassurance slet ikke maa tages i Betragtning, kan man komme til ganske forfærdelige, beregningsmæssige Overskud, som aldeles ikke svare til, hvad Selskabets Nettoindtægt er. Jeg skal saaledes her kort nævne et Par Beregninger, som ere gjorte i et Fagskrift med Hensyn til Resultaterne, saaledes som de vilde kunne stille sig, naar den nuværende Affattelse af Lovforslaget blev Lov. For et Selskab som „Hafnia“ vil, sammenlignet med et tænkt udenlandsk Selskab, der gjorde de samme Forretninger, Forskellen være den for Aaret 1900, at medens „Hafnia“ vilde komme til at betale 7,762 Kr., vilde et udenlandsk Selskab, der i denne Tid gjorde nøjagtig de samme Forretninger, komme til at betale 25,135 Kr., og hvis et Selskab som „Nordisk Livsforsikringsaktieselskab“ for 1900 havde betalt 560 Kr., vilde et udenlandsk Selskab, der havde gjort nøjagtig de samme Forretninger, være kommen til at betale 13,886 Kr. Det er altsaa, hvis det er rigtigt, en saa ganske urimelig Afgift, at det slet ikke kan have været Lovens Hensigt at faa noget saadant frem. Ved at beskæftige mig lidt med dette Spørgsmaal og indhente de nødvendige Oplysninger, er jeg kommen til det Resultat, som jeg her har tilladt mig at foreslaa, at dette Stykke bør udgaa af Loven. Der er nemlig ikke nogen særlig Grund til at fastsætte en særlig Ordning for, hvorledes udenlandske Assuranceselskabers Regnskaber skulle gø-